

SREČANJE

Ljubljana, 1. prosinca 2007

Dragi Primož,
težko držim pero, toda čutim potrebo po tem, da ti pišem.

Pogrešal sem te na sinočnjem srečanju. Vsi smo bili tam, le tebe ni bilo. Si mogoče nekoliko prevzeten, ker ostajaš in ti je vrednost z današnjim dnevom narasla? Si nisi želel v družbo odpisanih in razvrednotenih? Si se bal očitkov in vprašanj, zakaj ostajaš?

Prišel sem prvi. Stal sem pred krčmo. Oziral sem se naokrog in v pričakovanju najprej zagledal Janeza in Jakobusa. Mrmrala sta madrigal, Janez je pod pazduho stiskal bakrene plošče. Kmalu se nam je pridružil Jurij. O, kako zanimivo kravato si je omislil. Odtis logaritmovnikov. Izza ovinka sta z roko v roki prihitela mojstra čopiča. Ivana je imela dolge lase visoko spete vrh glave in bila videti še višja kot sicer. S svojo milino je skoraj zasenčila Rihardovo dolgo in košato brado. Veš, imam občutek, da je že daljša od tvoje. Počasi in ponosno je po Tromostovju stopal Jože in pomahal Ivanu, ki je hitel mimo spomenika, ki so ga postavili meni v čast.

Ivan je bil izmed vseh nas najbolj otožen. V gumbnici je nosil belo krizantemo. Čeprav smo slutili, da te ne bo, smo še nekaj časa stali pred krčmo, nato pa vstopili .

Rihard se mi je rogal, ker bom izgubil vrednost. Toda meni se to ne zdi tako grozno. Jaz vsaj ostajam.

Veliko smo se smejali, peli. Prav presenetilo me je, s kakšno lahkoto se vsi poslavljajo. Sploh niso imeli občutka, da jih več ne bo. Še posebno Rihard, Ivana in Jože. Pa saj je res. Vsi smo na nek način povezani s tem, kar prihaja. In veš, kaj je prav presenetljivo? V nekem trenutku sem opazil, da jih res ni več za mizo.

Primož, midva ostajava. Pridi me kaj obiskat, ves čas pa imej v zavesti, da morava dostojno predstavljati svoj narod.

Lepo te pozdravljam.

France